

Χείριστα δὲ πάσης ἄλλης ὕλης ἀντιπροσω-
 πεύεται ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλολογία· ὁ μό-
 νον περὶ αὐτῆς δυνάμενος νὰ ἐνθουσιασθῆ δύναι-
 ται ν' ἀπαλλαγῆ τῆς μελέτης τοῦ Καταλόγου.
 Ὅτι αἱ περιοδεῖαι προγενεστέρων περιηγητῶν
 ἀφῆκαν ἀκόμη κατὰ χώραν ἀποδεικνύεται τοῦ-
 λάχιστον ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντος
 μέρους τοῦ Καταλόγου ὅτι εἶνε ἀνάξια λόγου
 κοινὰ ἀντίγραφα τῶν νεωτάτων χρόνων· εἶνε
 κυρίως σχολικὰ τετράδια καὶ ἐξηγήσεις τῆς
 παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, προσωρισμένοι
 εἰς ἀντικατάστασιν τῶν δαπανηρῶν ἐντύπων
 κειμένων διὰ τοὺς πτωχοὺς μαθητὰς τῶν μονα-
 στικῶν σχολείων. Τοιαύτη σπάνις κλασικῶν κει-
 μένων δύναται ἴσως νὰ φανῆ ἀποτροπαίον τι εἰς
 ἀφελεῖς κοσμικοὺς. Ἀλλὰ δυνάμεθα ν' ἀδική-
 σωμεν τοὺς Ἁγιορείτας διότι ἔζων ἐν τῇ πεποι-
 θήσει, ὅτι ἡ λατρεία τῶν χαρίτων δὲν συμβιβά-
 ζεται πρὸς τὴν τελείαν ἄρνησιν τῶν τοῦ κόσ-
 μου; Δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν αὐτούς, ὅτι ἐθεώ-
 ρουν ἐχθροὺς δυσκόλους δυνάμενους νὰ συνδια-
 λαχθῶσι τὴν λογιότητα καὶ τὴν χριστιανικὴν
 ταπεινοφροσύνην; Δὲν ἦσαν συστηματικώτατα
 συνεπεῖς πρὸς ἑαυτούς, ἐκδιώκοντες ἐκ τῶν κελ-
 λίων των τὴν θύραθεν φιλολογίαν τοῦ κάλλους
 καὶ τῆς ἡδονῆς; Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν τὰς πολ-
 λάκις ἐπαναλαμβανόμενας ῥησικοπίας περὶ τῆς
 πνευματικῆς ἀποναικώσεως τῶν μοναχῶν τοῦ
 Ἀθῶνος ὡς ἀποδεικνύουσας ἔλλειψιν φιλοσοφι-
 κῆς καὶ ἱστορικῆς εὐθυκρισίας. Ἐξετάζομενοι
 καθ' ἑαυτούς οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶνε ἴσως ὀλιγώτε-
 ρον ἀποναικωμένοι πάσης ἄλλης ὁμοίας κοι-
 νότητος ἐν Ἑυρώπῃ. Ἄν πάσα τάξις ἀνθρώπων
 πρέπει νὰ ἐξετάζηται κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς,
 ἅς μὴ ἀρνηθῶμεν τοιαύτην δικαιοσύνην καὶ εἰς
 τοὺς εὐσεβεῖς Ἀθωνίτας.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ (1).

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Πολλοὶ ἀποροῦν διατί δὲν τὰ ἔχω καλά μαζί των.
 Οἱ ἡλίθιοι! Δὲν ἐρωτοῦν πῶς τὰ ἔχω μὲ τὸν ἑαυ-
 τόν μου;

*

Χθὲς εἰς δανειστής μου μὲ προσεκάλεσε διὰ κρη-
 ψῆς ἐπιστολῆς νὰ υπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν του.
 Ἔσπευσα ἀμέσως νὰ μὴ μεταβῶ.

*

Ἡ ὠραιότης θὰ ἡδύνατο πολλάκις νὰ χαρακτηρι-
 σθῆ κάλλιστα — «ἀσχημιά μὲ κανονικὰ χαρακτηρι-
 στικά», καὶ ἡ ἀσχημιά «ὠραιότης μὲ ἀκανόνιστα.»

*

Ἡ ζωὴ δὲν κυβερνᾶται μὲ γνωμικά.

ΙΞΙΩΝ

(1) Μετάφρασις ἐξ ἐπιφυλλίδος τῆς ἐφημερίδος «Νεώτα-
 ται εἰδήσεις τοῦ Μονάχου».

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΤΩΝ

BYZANTINON ISTORHMA

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΗ'.

Ἐν τούτοις ὁ Χαράλδος ἡμείβετο ἐν Βυζαντίῳ
 ἐπὶ τῇ μακρᾷ στερήσει, καὶ τὰς χαρμονὰς ἐκεί-
 νας ἐτρέφα, ἅς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ
 τοσοῦτον εὐγλώττως περιέγραφεν ἡ Μαρία ὡς
 γέρας τοῦ τροπαιούχου ἥρωος. Περιβεβλημένος
 ἤδη περιφανὲς ἀξίωμα, ἐθάμιζε καθημερινῶς εἰς
 τ' Ἀνάκτορα, καὶ μετ' ἐλευθερίας πρὸς τὴν Μα-
 ρίαν ἀνεστρέφετο. Οἱ συννοῦντες αὐτοὺς δεσμοὶ
 ἦσαν πλέον γνωστοί, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπετόλμα πα-
 ρατήρησίν τινα, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον με-
 γάλῃ ἐδέσποζεν ἐν τῇ Αὐλῇ ἐκείνη τῶν ἡθῶν
 ἔκλυσις. Μόνῃ ἡ Αὐτοκράτειρα, καίτοι βεβαίως
 οὐχὶ μᾶλλον ἄσπιλος τῶν λοιπῶν, ἐφαίνετο βα-
 ρέως φέρουσα τὰς σχέσεις ἐκείνας, ἀλλ' οὐδὲν
 ἐνήργει πρὸς παρακώλυσιν αὐτῶν, καὶ τοῦτο
 ἦρκει εἰς τὸ τρυφερὸν ζεῦγος.

Ἐνῶ δὲ οὕτω ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν δαφνῶν αὐ-
 τοῦ ὁ ἡμέτερος ἥρωος, λησμονῶν τὰ πάντα εἰς
 τὰς λευκάς τῆς Μαρίας ἀγκάλας, κατὰ κρη-
 μῶν ἐφέροντο τὰ δημόσια. Ἐν Ἀνατολῇ, τοῦ
 Ἡγεμόνος τῆς Ἀβασγίας Παγκρατίου διαρκῶς
 ἐνοχλοῦντος τὴν Ἰλλυρίαν, ὁ Ὀρφανοτρόφος ἐ-
 πεμψε κατ' αὐτοῦ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Κωνσταν-
 τῖνον, ὅστις ὅμως ἐπέστρεψεν ἄπρακτος. Ἀφ'
 ἑτέρου ὁ Ἡγεμὼν τῆς Σερβίας Στέφανος, δρα-
 πετεύσας ἐκ Βυζαντίου, ἀνέλαβε τὴν προτέραν
 ἀρχὴν, ἀφοῦ ἐδίωξε τὸν Στρατηγὸν Θεόφιλον
 Ἐρωτικόν, καὶ κατετρόπωσε τὸν κατ' αὐτοῦ
 πεμφθέντα εὐνοῦχον Γεώργγιον Προβατάν. Συν-
 ἄμα δέ, τὸ καὶ πάντων χείριστον, ἐπανεστῆ
 αὐτῆς ἡ Βουλγαρία.

Τὴν τελευταίαν ταύτην συμφορὰν προεκά-
 λησεν ἡ πλεονεξία τοῦ Ὀρφανοτρόφου. Ὁ Βα-
 σίλειος Β', καθυποτάξας τὰς Βουλγαρικὰς χώ-
 ρας, ἀφῆκεν ἀνέπαφον τὴν φορολογίαν, ἥτις ἀπε-
 τίετο εἰς εἶδη δι' ἕκαστον ζευγάριον· ἀλλ' ὁ
 Ἰωάννης, ἀντὶ τοῦ σίτου, τοῦ κέγγρου καὶ τοῦ
 οἴνου, ἀπήτησε χρήματα, ἐφ' ᾧ μεγάλως οἱ
 κάτοικοι δυσηρεστήθησαν. Οὕτως εἶχον τὰ πράγ-
 ματα, ὅτε ὁ Βούλγαρος Πέτρος Δελεάνος, δοῦ-
 λος ἐν Βυζαντίῳ, ἀποδράς ἐκ τῆς πρωτεύουσας
 καὶ πλανηθεὶς μέχρι Βελιγραδίου, παρέστησεν
 ἑαυτὸν ὡς ἐγγονον τοῦ Σαμουὴλ εἰς τὸν ὄχλον
 τῶν ὁμοφύλων, οὔτινες ἀφορμὴν ἐζήτουν ἀπο-
 στασίας. Διὸ καὶ ἀνηγορεύθη Τσάρος τῆς Βουλ-
 γαρίας, ἀνευφημηθεὶς εἰς διαφόρους συνάμα πό-
 λεις, τὴν Ναισσόν, τοὺς Σκούπους καὶ ἀλλαχοῦ,
 ἐνῶ πανταχοῦ, ὅθεν διήρχετο, ἀνηλεῶς ἐσφά-
 ζοντο οἱ Βυζαντινοί.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Στρατηγὸς Δυρῶν βασιλείου Συναδηνός, σπεύδει κατὰ τοῦ Δελεάνου πρὶν ἢ αὐξήσῃ τὸ κακόν, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐρίζει πρὸς ἓνα τῶν Ὑποστρατήγων, τὸν Μιχαὴλ Δερμοκαίτην, ὅστις διαβάλλει αὐτὸν εἰς τὸν Βασίλεα ὡς ἀποστασίαν παρασκευάζοντα. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ὁ Ὀρφανοτρόφος φυλακίσῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸν ἄξιον Στρατηλάτην, καὶ διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν μουσάρων συκοφάντην. Τὸ ἀποτέλεσμα ταχέως ἐπῆλθεν. Ὁ Δερμοκαίτης, οὐδὲν φροντίσας περὶ τοῦ Δελεάνου, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀπογύμνωσιν τῶν ὑπηκόων, καὶ αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν, μεθ' ὃ, κατορθώσας ἕνεκα τῆς γενικῆς δυσαρκεσίας, ἔφυγε διὰ νυκτός.

Τότε δὲ ὁ στρατὸς αὐτοῦ, ὅστις συνέκειτο ἐκ Δαλματῶν καὶ πιστῶν Βουλγάρων, ἀποστατήσας πράγματι, προχειρίσατο Τσάρον τῆς Βουλγαρίας τὸν Τειχομηρόν, ἀξιωματικὸν ἀνδρείον καὶ συνετόν. Οὕτως ἢ πρὸς καταστολὴν τῆς ἀνταρσίας σταλεῖσα δύναμις ἀπ' ἐναντίας προσέβηκε νέαν τοιαύτην· ἀλλ' ὁ πανούργος Δελεάνος, καλέσας πρὸς ἑαυτὸν τὸν Τειχομηρόν, ἐπὶ προφάσει συμπράξεως, ἐξηρεθισεν εἰτα κατ' αὐτοῦ τὸ στρατεύμα, εἰς ὃ ἐδήλωσεν ὅτι «δύο ἐριθάκους μία λόχμη οὐ τρέφει, οὔτε μία χώρα εὐδωθήσεται ὑπὸ δύο ἀρχηγούς.» Καὶ τότε, πολλοὺ ἐγεροθέντος θορύβου, καὶ τῶν πλείστων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφανθέντων, ὁ μὲν ταλαίπωρος Τειχομηρὸς ἐλιθοβολήθη, ὁ δὲ Δελεάνος, σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει, ὤρμησε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ὁ Βασιλεὺς Μιχαὴλ ἔπασχε πάντοτε δεινῶς. «Ἐλήφθη δαιμονίῳ, λέγει ὁ δεισιδαίμων Γλυκάς, ὃ καὶ σεμνολογοῦντες οἱ περὶ τούτῳ μανικὸν ἀπεκάλουν νόσημα. Καὶ παρέμεινε τὸ τοιοῦτον ἄχρι τέλους τῆς αὐτοῦ βιοτῆς.» Ἀπέδιδε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ πάσχων τὴν Θεομηνίαν ταύτην εἰς τὸ στυγερόν αὐτοῦ κακούργημα, δι' ὃ καὶ «πάσαν αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἀποκλαιόμενος ἦν, καὶ τὸν Θεὸν ἰλασκόμενος δι' ἀγαθοεργιῶν καὶ κτίσεων μοναστηρίων.» Πλὴν δὲ τούτων καὶ πολλὰς ἐτέρας χρηστάς πράξεις ἐτέλει, καθ' ὅσον «ἐπεμψεν ἐν τοῖς θέμασι καὶ ταῖς νήσοις τοῖς μὲν πρεσβυτέροις ἀνά νομίσματα δύο, τοῖς δὲ μοναχῶσι ἀνά νομίσματα ἓν.» Ἀλλ' ἀντὶ βελτιώσεως, τὸ κακὸν ἐπετίειτο, «συνεπιλαβομένης καὶ νόσου ὑδρωπικῆς» ὅπερ φυσικόν, κατὰ τὸν χρονογράφον, καθ' ὅσον οὐδὲ «τὴν βασιλείαν ἀπέβριψε, δι' ἣν τὰ τοιαῦτα κακά, οὐδὲ τὴν μοιχάδα ἀπόσαστο, ἀλλ' ἐκείνη συνὼν καὶ τῆς βασιλείας ἀντεχόμενος» ἐσπατάλει, ὅπως τύχη συγχωρήσεως, τὰ δημόσια, ὡσεὶ ἀνόητον ἐλογίζετο τὸ θεῖον καὶ ἄδικο, ἀλλοτρίοις χρήμασιν ὠνούμενος τὴν μετάνοιαν.»

Τέλος δ' ἀπογνοῦς, κατέφυγεν εἰς τὴν Θεσ-

σαλονίκην, προσλιπαρῶν τῷ* τάφῳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἀλλ' ἐδίσταζεν ὁ ἴδιος, καθ' ἃ δοκεῖ, περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ καλλινίκου μάρτυρος, καθ' ὅσον, ἅμα προσεγγίσαντος τοῦ Δελεάνου, ἐδραπέτευσεν εἰς Βυζάντιον τοσοῦτον ἐσπευσμένως, ὥστε πάντα κατέλιπε τὰ πολυτίμα εἰς χεῖρας οἰκείου τινός, τοῦ Μιχαὴλ Ἰβάτζη, ὅπως ἀργότερον μεταφέρῃ αὐτά. Ὁ δὲ Ἰβάτζης, Βούλγαρος τὸ γένος, καὶ πιθανῶς υἱὸς τοῦ πρὸς τὸν Βουλγαροκτόνον ἐκθύμως ἀγωνισθέντος Στρατηγού, ἠυτομόλησε μετὰ συμπάσης τῆς πλουσίας ἀποσκευῆς πρὸς τὸν Δελεάνον.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην ὁ νεότευκτος Τσάρος, μὴ συνεπιφέρων ἴσως τὰς πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Θεσσαλονικῆς ἀναγκαίας μηχανάς, ἐτόρπη πρὸς δυσμὰς καὶ μεσημβρίαν. Καὶ διὰ μὲν τοῦ Στρατηγού Καυκάνου ἐκυρίευσεν τὸ Δυρῶν, διὰ δὲ τοῦ Ἀνθίμου κατετρόπωσε τὸν Στρατηγὸν τῆς Ἑλλάδος Ἀλλακασέα εἰς μάχην κρίσιμον παρὰ τὰς Θήβας. Συγχρόνως δὲ καὶ οἱ τοῦ θέματος τῆς Νικοπόλεως κάτοικοι καταμελίσαντες τὸν ἀδηφάγον εἰσπράκτορα Ἰωάννην Κουτσομύτην, συνετάχθησαν πρὸς τοὺς Βουλγάρους. Ὡστε ταχέως διεδίδετο ἡ δεινὴ αὕτη ἐξέγερσις ἕνεκα τῆς ἀδυσωπῆτου λαίμαργίας τοῦ Ὀρφανοτρόφου, ὅστις, πλὴν πολλῶν ἐτέρων φόρων, ἀνέστησε καὶ τὸν πολυθρύλλητον ἀερικόν, ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπινοηθέντα ποτέ, καὶ πιθανῶς ἀφορῶντα τὰ ἐπὶ τῆς λεωφόρου παράθυρα ἐκάστης οἰκίας.

Τοσοῦτον δὲ γενικὴ ἐδέσποζεν ἀγανάκτησις, ὥστε καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν ἀνεκαλύφθη συνωμοσία, ἧς προϊστάτο ὁ Μιχαὴλ Κηρουλάριος, ὁ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τῶν ἐκκλησιῶν περιβόητος Πατριάρχης, καὶ ὁ Ἰωάννης Μακρεμβολίτης, οἵτινες ἐξορισθέντες ἐδημεύθησαν. Καὶ εἰς Μεσάνακτα δὲ τῆς Φρυγίας, πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν ὑπὸ τὸν Γεώργιον Ταρωνίτην, συνώμοσαν κατὰ τοῦ Δομεστικίου Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Ὀρφανοτρόφου, ἀλλὰ προδοθέντες ἐτυφλώθησαν.

Οὕτω προελήφθησαν μὲν οἱ μερικοὶ οὗτοι κίνδυνοι, ἀλλ' ἀπολεσθείσης ἤδη τῆς Συρίας, τῆς Ἰθρηρίας, τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐφάνετο ἄφρευκτος καὶ τῆς Βουλγαρίας ἡ ἀπώλεια, ὅτε γεγονὸς ἀπρόοπτον μετέτρεψε τῶν πραγμάτων τὴν ὄψιν. Ἐν Βυζαντίῳ ἔζη πρὸ καιροῦ ὁ Πατρικίος Ἀλουσιάνος, ἀνεψιὸς τοῦ πρώην Τσάρου Σαμουήλ, Στρατηγὸς ἀναδειχθείς τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Θεοδοσιουπόλεως. Ἀλλὰ τοῦ ἀπλήστου Ὀρφανοτρόφου ἀρπάσαντος παρ' αὐτοῦ κάλλιστόν τι χωρίον ἐν Καππαδοκίᾳ, καὶ πενήτην λίτρας χρυσοῦ, ἔφυγεν οὗτος αἴφνης πρὸς τὸν Δελεάνον, ὅστις φοβούμενος μὴ προτιμηθῆ, καθ' ὃ γνήσιος τοῦ βασιλικῆς οἴκου ἀπόγονος, κατέστησεν αὐτὸν κοινωνὸν τῆς Ἀρ-

χῆς, καὶ ἀπέστειλε μετὰ τετρακισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ κίνδυνος ἦν δεινότατος, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ Ὀρφανοτρόφος ἐνεπιστεύθη, κατὰ τὸ εἰωθός, τὴν ἄμυναν εἰς ἓν τῶν ἀθλιῶν αὐτοῦ ὀργάνων· ἀλλ' εὐτυχῶς συναπεστάλη καὶ μοῖρα τῶν Βαριάγων, ἀκριβῶς ἡ τοῦ Χαράλδου. Καίτοι δὲ τρυφερῶς πάντοτε τὴν Μαρίαν φιλῶν ὁ ἦν ἕτερος ἥρωας, τὴν φορὰν ταύτην ἔσπευσε προθύμως, τὸ μὲν διότι περὶ βραχυτέρας ἐπρόκειτο στρατείας, τὸ δὲ διότι, ἐπὶ μακρὸν πάλιν ἐφησυχάσας, ἐφθείρετο ὡς ἡ σπάθη εἰς τὴν θήκην.

Ὅτε εἰσέπλευσεν ὁ βασιλικὸς στόλος εἰς τῆς Θεσσαλονίκης τὸν λιμένα, ἡ πόλις ἦν ἤδη πανταχόθεν ἐξωσμένη, συνέβη δὲ τότε τὸ σύνθημα εἰς παρεμφερεῖς περιστάσεις· οἱ τε στρατιῶται καὶ οἱ πολῖται, διεικνόντες ἀμέσως τοῦ Στρατηγοῦ τὴν ἀπειρίαν, καὶ γνωρίζοντας τοῦ Χαράλδου τὴν ὑπέροχον ἀξίαν, ἀνέθηκαν εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν διοίκησιν, οὐδενὸς ἀντιλέγοντος, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Ὁλοσχερῶς δ' ἐδικαιώσαν τὰ γεγονότα τὴν πεποιθήσιν ταύτην, καθ' ὅσον ὁ Χαράλδος, ἀφοῦ διὰ διαφόρων ἐπιτυχῶν ἀψιμαχιῶν ἀνεπτέρωσε τῶν κατεπτοημένων ταγμάτων τὸ φρόνημα, καὶ τοὺς ἐνθουσιῶντας ὑπὲρ αὐτοῦ πολίτας ταχέως ἐγύμνασεν, ἐπεχείρησεν αἰφνης γενικὴν ἐξοδον, τοσοῦτον ἀκράτητον, ὥστε οὐ μόνον ὀλοσχερῶς τοὺς Βουλγάρους κατέθραυσεν, ἀλλὰ καὶ εἰκοσιπεντακισχιλίους ἐξ αὐτῶν κατέσφαξε, καὶ ἄλλους τόσους ἐξώγρησε.

Συνέβαινον δὲ ταῦτα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγίου Δημητρίου, τοῦ πάτρωνος τῆς πόλεως, ὅστις, χάρις τῷ Χαράλδῳ, ἀνεδείχθη ἀληθῶς καλλίνικος, καὶ πᾶσαν ἐκαρπώθη τοῦ ἀνδραγαθήματος τὴν τιμὴν, ὑπὸ τὴν μορφήν ἀπειραρίθμων λαμπάδων. Τὰ δὲ λείψανα τῶν ἡττηθέντων ἐφυγον τότε πρὸς τὸν Δελεάνον μετὰ τοῦ Ἀλουσιάνου, ὅστις μετ' ὀλίγον προέβη εἰς πρᾶξιν ἀνεξήγητον, καθ' ὅσον προδοτικῶς ὑφώσας τὸν εὐεργέτην Τσάρον, κατέφυγεν αὐθις παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Μιχαήλ εἰς Μοσνουπόλιν. Οὗτος δὲ περιχαρῆς ἀπεδέχθη τὸν πρόσφυγα, ὃν ἀνέδειξε Μάγιστρον, καὶ ἀπελθὼν εἰς Βουλγαρίαν μετὰ τοῦ Χαράλδου, συνέλαβε τὸν τε Δελεάνον καὶ τὸν Ἰβάτζην, διέλυσεν εὐχερῶς τοὺς εἰσέτι ἀνθισταμένους, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐπανέκαμψεν.

Ὁλοσχερῶς δὲ οὕτω ὑποταγείσης καὶ αὐθις τῆς Βουλγαρίας, ὁ Βασιλεὺς ἐτέλεσε θρίαμβον λαμπρὸν, παρελάσας ἐν πομπῇ ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Πύλης μέχρι τῶν Ἀνακτόρων. Εὐτυχεῖς οἱ τὸν θρίαμβον τοῦτον ἰδόντες, καθ' ὅσον ἦν σπάνιον ἀληθῶς τὸ θέαμα. Διὰ δαφνῶν καὶ μύρτων καὶ ἀλουργῶν ὑφασμάτων ἦσαν νῦντριεσμῆναι αἱ ὀδοὶ καὶ πλατεῖαι· μετὰ τὸν κλῆρον, τὰ τάχ-

ματα τῆς φρουρᾶς, καὶ τοὺς δῆμους τοῦ Ἱπποδρόμου, ἐχώρει ὁ Μιχαήλ, ἐπὶ ἄρματος καταχρύσου, ὅπερ ἠκολούθουν πεζῆ ὁ Τσάρος καὶ ὁ Ἰβάτζης· μετ' αὐτοὺς ἔρχοντο αἱ διάφοροι τῶν Μεγιστάνων τάξεις, καὶ τέλος ὁ τροπαιοῦχος στρατός, προηγουμένων τῶν ἀγερώχων Βαριάγων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Χαράλδου. Καὶ συνωθεῖτο μὲν τὸ πλῆθος κατὰ τὴν πάροδον τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' ἅμα ἐπεφαινέτο ἡ περικαλλῆς ἐστὶ, ἀλλ' ἐνερούχως μορφή, ἡ μόλις πλεον ὑποβαστάζουσα τὸ στέμμα, εἰσιγὼν αὐτομάτως οἱ ἀλαλαγμοί, ὡς ὑπὸ τοῦ οἴκτου καταπνιγόμενοι· διήρκει δὲ ἡ κατήφεια μέχρις οὗ, παρελθόντων τῶν Μεγιστάνων, κατέφθανεν ἐπὶ ἀλαζόνος ἵππου ὁ τῆς ἡμέρας ἥρωας, πανσθενής ὡς Ἄρης, καὶ τὴν χρυσὴν ἡμφιεσμένος πανοπλίαν. Ἀκράτητοι τότε ἀντήχουν εὐφημαίαι, καὶ διὰ ῥόδων ἔρραινον ἐκ τῶν ἀνδῆρων αἱ Δέσποιναί τὸν περιώνυμον πλεον νικητὴν.

ΙΘ'.

Συνεπεῖα τῶν γεγονότων τούτων ὁ Χαράλδος προεχειρίσθη, γενικῆ τῶν Βαριάγων αἰτήσει, μέγας Ἐταιριάρχης, ἦτοι ἀνώτατος αὐτῶν Ἡγεμῶν. Τὸ περιφανὲς τοῦτο ἀξίωμα περιέβαλλεν αὐτὸν ἰσχὺν ἀπροσμάχητον, καὶ διαρκῶς πλεον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις διητᾶτο, θεωρούμενος ὡς μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἠγνόει ὅτι μόνη τῆς θρησκείας ἡ διαφορὰ ἐκώλυε τὸν μετὰ τῆς Μαρίας γάμον.

Ἐτη ὅλα παρῆλθον οὕτω, καθ' ἃ καὶ ἄλλους ποικίλους διεξήγαγεν ὁ ἥρωας ἡμῶν ἀγῶνας, ἰδίως πρὸς τοὺς διαρκῶς κατὰ τοῦ Κράτους ἐπιτιθεμένους Ἀραβᾶς. Ἐν ἐνὶ τούτων ἀποσταλεῖς Στρατηγὸς Αὐτοκράτωρ εἰς Ἀφρικὴν μετὰ στρατιᾶς κραταιᾶς, ὀλοσχερῶς κατετρόπωσε τοὺς φοβερούς ἐκεῖνους πολεμίους ἐν σειρᾷ ὄλη δεκαοκτὼ μεγάλων μαχῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Π.

- Ποῦ πᾶς, λουλούδι τ' Ἀπριλιοῦ, ποῦ πᾶς καμπαρωμένο, Δὲν κάθουσιν ἔς τὴν τριανταφ' ἡλιά τὴν μοσομουρωδάτη, Νὰ λούξεται μὲ τὴ δροσιά, νὰ χαίρεται τὸν ἥλιο; Στάσου, λουλούδι τῆς αὐγῆς, στάσου νὰ ἰδῆς τὸμ Μᾶη, Στάσου νὰ ἰδῆς τὸν Ἰβάνη, νὰ ἰδῆς τὸν Ἀλωνάρη, Στάσου νὰ ἰδῆς τὸν Αὐγούστο, μὲ τὰ γλυκὰ σταφύλια, Νὰ ἰδῆς καὶ τὸ Χινόπωρο, ποῦ πέφτουνε τὰ φύλλα. Κι' ἅμα φυσήξ' ἡ παγωνιά κι' ἐρθῆ καὶ ὁ Χειμῶνας, Τότε παγαίνεις, ζῆθι μου, αὐτοῦ ὅπου παγαίνεις! — Δὲν εἰμπορῶ νὰ βασταχθῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω, Μὲ πρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς ποῦνα στὸν Κάτω κόσμω, Πῶς κάνει γάμους καὶ χαραῖς πῶς ἔχει πανηγύγια, Καὶ θέλει τὸ τραπέζι του τὸ μαῦρο νὰ ὁμορφίη.

Τρίκαλα 11 Ἀπριλίου 1889.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ.